

นวนิยายไทย

เกิดแล้วเป็นคน • สีฟ้า

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : สำนักพิมพ์รวมสาส์น, พ.ศ. ๒๕๒๐

พิมพ์ครั้งที่ ๒ : สำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม พ.ศ. ๒๕๓๗

พิมพ์ครั้งที่ ๓ : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, พฤษภาคม ๒๕๖๐

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : ฟารุศ สมัครไทย

ราคา : ๑๕๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
สีฟ้า.

เกิดแล้วเป็นคน.--กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๖๐.

๒๖๒ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-626-8

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

วิญชน์ ตรีธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ

สมยงค์ กงใจ สุพรรณมา เศตรา

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage : <http://www.puendee.com>

<http://www.facebook.com/puendee>

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

ทุกชีวิตปรารถนาที่จะเกิดมาครบถ้วน สมบูรณ์พร้อมทั้งร่างกายและฐานะความเป็นอยู่ บางคนอาจร่ำรวย หรือบางคนอาจพอมีกินแต่เปี่ยมด้วยความสุข ทว่าบางคนกลับมีชีวิตไม่ได้สุขสบาย ซ้ำยังต้องเผชิญหน้ากับโรคร้ายอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ โดยเฉพาะโรคซึ่งเกิดจากเคราะห์กรรม

‘เกิดแล้วเป็นคน’ เป็นเรื่องราวที่สะท้อนจิตใจมนุษย์ ภายใต้ความต่างทางฐานะและโชคชะตา เมื่อชีวิตของ *นำบุญ* ต้องเปลี่ยนไป เพราะความลับที่เขาปกปิดไว้ถูกเปิดเผยก่อนเวลา

ศรียา ลดาวัลย์ เขียนเรื่องที่สะท้อนมาจากมุมมองของคนทั่วไปในสังคมผ่านตัวละครธรรมดา แต่สัมผัสได้ถึงความรู้สึกนึกคิดราวกับมีชีวิต ทั้งความทุกข์ ความสุข รวมทั้งความหวังให้ผู้อ่านได้รับรู้และติดตามกัน

เกิดแล้วเป็นคน

สี่ฟ้า

๑

ลูกหมาตัวนั้นเป็นขี้เรื้อนเกือบทั้งตัว ผอมมกโก๋ หางลู่อึ่งลงดิน ท่าทางแสดงความหวีโหยเป็นอย่างมาก ยิ่ง ขณะที่ค่อยๆ เดินจตจ้องด้วยขาลีเกๆ กางๆ เข้าไปยังกลุ่มคนที่นั่งชุมนุมกันอยู่ สองสามคนกำลังจะส่งอาหารว่างเข้าปาก มีอาการชะงักคล้ายๆ กัน บางคนอุทานว่า

“อัย”

บางคนลุกขึ้นคว้าไม้หรือก้อนหินใกล้ตัวขึ้นเงื่อไล่พร้อมกับส่งเสียง มีอยู่คนเดียว ซึ่งนั่งอยู่โคนต้นไม้ห่างไกลจากคนอื่นๆ ลุกขึ้นเดินเข้ามาหาเจ้าหมาขี้เรื้อนตัวน้อย นอกจากไม่มีท่าทางรังเกียจแล้ว ยังเรียกเข้ามากินขนมปังในมือ อีกมือหนึ่งก็ลูบคลำหัวมันเบาๆ

การกระทำดังนี้ดูๆ ไปอาจเป็นการเอาเด่นในสายตาของคนทั้งปวง ซึ่งเป็นธรรมดาที่จะต้องขยะเขยงหมาน่าเกลียดตัวนี้

“นี่ก็อยู่แล้วว่านางเอกจะต้องแสดงวีรกรรม” คนหนึ่งในกลุ่มนักเรียนพยาบาลปีที่หนึ่งเอ่ย

“เพราะสิ่งเองพวกพี่อื่นๆ เขาถึงได้ขวางกันนัก แปลกใจตั้งแต่เมื่อตอนเข้ามาใหม่จ้ะ แล้วว่า ทำไม่ถึงไม่มีใครมีใครชอบพี่ดอกคำ แกชอบทำอะไรไอ้ที่คนอื่นเขาไม่ทำกันนี่เอง”

“เขาอาจจะสงสารหมาจริงๆ ก็ได้” ใจใสแย้งเสียงอ่อยๆ หล่อนเป็นนักเรียนพยาบาลชั้นปีที่หนึ่งเช่นเดียวกับเพื่อนๆ ในกลุ่ม หล่อนเป็นคนมีนิสัยอ่อนแอและดูเหมือนว่าจะเป็นคนมองดูคนในแง่ดียิ่งกว่าเพื่อนๆ ทั้งหลาย เพื่อนหล่อนว่า

“ฉันก็สงสาร ใครๆ ก็สงสาร หมาขี้เรื้อน หมากลางถนนผอมโซมันก็น่าสงสารด้วยกันทั้งนั้น แต่ไม่เห็นจำเป็นถึงกับจะต้องเข้าประคองลูบหัวลูบหูมัน หรือว่า...อยากได้ชื่อว่าเป็นคนรักหมาระดับชาติกับเขาบ้าง”

หล่อนหัวเราะเบาๆ

เจ้าหมาตัวน้อยนั้น เมื่อได้กินอาหารพอประทังความหิวแล้ว ก็เลียมือผู้ให้อาหารแก่มัน นัยน์ตาแห้งๆ ของสัตว์มองสบนัยน์ตาแห้งๆ ของคน นัยน์ตาไม่เหมือนกัน ถูกละ เพราะเป็นนัยน์ตาคนกับนัยน์ตาสัตว์ แต่ทว่าความแห้งแล้ง ความรู้สึกสำคัญในชีวิต ที่สะท้อนออกมาจากภายในดวงตาคงจะไม่ผิดกันนัก

‘ใจใส’ มองดูรุ่นพี่ร่วมสถาบันเดียวกันกับหล่อนอย่างสนใจ แต่แรกหล่อนก็ไม่ได้เอาใจใส่ ‘พื้ดอกคำ’ เท่าใดนัก เป็นแต่ประหลาดใจอยู่บ้างที่หล่อนดูจะไม่ใคร่มีเพื่อนฝูงเอาเสียเลย ไม่อยู่ในกรู๊ปใด ไม่เป็นเพื่อนสนิทของใคร คบหาสมาคมกับเพื่อนทั้งร่วมชั้นและร่วมสถาบันเพียงผิวเผิน บางครั้งดูหล่อนโดดเดี่ยว อ้างว้างอย่างไรพิกล จนกระทั่งเพื่อนปากมากบางคนแอบกระซิบบินินหาหล่อนคิกๆ คักๆ กันว่า ดอกคำคงจะเป็นผีกระสือ

* * *

ใจใสลุกขึ้นผละจากพวกเพื่อนๆ ของหล่อนเดินไปหาดอกคำ เจ้าหมาน้อยพอเห็นหล่อนเดินผ่านมาก็ทำตัวลึบหางตกลู้อย่างหวาดผวา เพราะเคยโดนคนไล่คนตีมาเสียจนกลัว แม้กระทั่งคนเดินผ่าน

ใจใสนั่งลงบนม้าหินยาวตัวเดียวกันกับดอกคำ หล่อนพิศดูผิวเหลืองบางของหญิงสาวรุ่นพี่ ดอกคำมีผิวพรรณสวย หน้าตาก็สะสวย แต่ทว่าความสวยงามนั้นช่างไร้เสน่ห์ ไร้ความน่ารักเอาเสียจริงๆ ดูกระด้าง ดูแห้งแล้งเฉยเมยอย่างประหลาด แล้วใจใสก็เปลี่ยนสายตาไปยังเจ้าหมาน้อย ซึ่งค่อยๆ เดินขากางถอยถดออกไปจากที่นั้น

“พื้ดอกคำคงรักหมามากสินะคะ”

“ไม่หรอก พี่ไม่เคยรักสัตว์อะไรยิ่งไปกว่าคนด้วยกัน นอกจากงสงสารที่มันเป็นสัตว์” หล่อนพูดต่อไปว่า

“ยิ่งมันเป็นหมาขี้เรื้อนก็ยิ่งสงสารมาก สงสารเพราะใครๆ ก็...รังเกียจมันหมาเหมือนกัน แต่หมาที่สวยงามที่น่ารักใครเห็นใครก็เอาไปอุ้มชู บางทีถึงกับจูบกอด แต่เจ้านี้” หล่อนพยักหน้าไปยังเจ้าหมาน้อย “ใกล้ใครเขา เขา

ก็ไล่ตีไล่ตะเพิดเอา”

“มันเป็นของธรรมดานี่คะ อะไรที่สกปรกน่าขยะแขยงใครจะอยากเข้าใกล้ คนธรรมดาๆ เขาก็ต้องรู้สึกแบบนี้ทั้งนั้น”

นัยน์ตารูปยาวสวยแต่มีแววแห่งกระด้างเหลือบมองดูคนพูด เสียงของดอกคำไม้ได้แสดงอารมณ์ใดๆ เมื่อกล่าวว่า

“แปลว่าพี่ไม่ใช่คนธรรมดายังงั้นรี”

“ก็ไม่เชิงหรอกค่ะ” ใจใสพูดตรงๆ “พี่ดอกคำแปลกกว่าคนอื่นเท่านั้นเอง แปลกตรงที่ช่างสงสารหมาขี้เรื้อนออกหน้าออกตาเสียจริงๆ”

หล่อนหัวเราะเบาๆ จนคนฟังไม่อาจโกรธหล่อนได้ น้ำเสียงและการพูดจาของใจใสเป็นไปอย่างเรียบง่ายเรื่อยๆ เพราะเจตนาการถามของหล่อนบริสุทธิ์ อยากรู้ก็ตาม นัยน์ตาของใจใสมีแววอย่างหนึ่ง ทำให้ดอกคำเบือนหน้าหลบลงดูยอดหญ้าแถวๆ ปลายเท้าหล่อน นิ่งไปอีตึกหนึ่งจึงกล่าวว่า

“คนเรามักจะดูคนอื่นในแง่ร้ายไว้ก่อนเสมอ พี่รู้ แต่ก็ไม่ได้ถือสาโกรธเคืองอะไรหรอก เป็นของธรรมดา คนที่ทำอะไรซึ่งคนอื่นเขาไม่ทำกัน ถ้าไม่ถูกมองดูอย่างประหลาด ก็ต้องถูกหาว่าเอาเด่น บางทีถึงจะจริงใจก็กลายเป็นดัดจริต”

ใจใสหนึ่งอึ้ง หล่อนไม่ปฏิเสธวาทะของดอกคำ เป็นการยอมรับว่าเป็นความจริงอย่างที่ดอกคำพูด ใจใสมีนิสัยน่านิยมอยู่อีกอย่างหนึ่งคือ หล่อนไม่ใช่คนปากหวานที่พูดเพียงเพื่อให้คนอื่นพอใจ ทั้งๆ ที่รู้ว่าพูดไม่จริง

“พี่ดอกคำ หนูถามจริงๆ เถอะ ทำไมพี่ถึงไม่ชอบมีเพื่อนคะ”

ดอกคำนิ่งไปนิดหนึ่ง ก่อนจะตอบว่า

“บางทีเพื่อนอาจไม่ใช่เรื่องจำเป็นสำหรับพี่นักก็ได้”

“แต่คนอยู่ในสังคมต้องมีเพื่อน”

“พี่ก็มีเพื่อนนี่ เพียงแต่ไม่ได้สมาคมคลุกคลีกันอย่างสนิทสนมเท่านั้นเอง”

“ไม่เหงาบ้างหรือคะ หนูเห็นพี่ชอบอยู่คนเดียวอยู่ตลอดเวลา”

“ไม่หรอก พี่ชินเสียแล้ว”

นัยน์ตาของดอกคำ มองทอดไปยังเพื่อนกลุ่มหนึ่งซึ่งกำลังมองมาทาง
หล่อน หล่อนรู้ ทำไมจะไม่รู้ รู้ว่าเพื่อนร่วมสถาบันหลายต่อหลายคนแอบ
วิพากษ์วิจารณ์หล่อนว่าเห็นแก่ตัวบ้าง เกือบตัว ‘ชัทธิณ’ บ้าง หลายคนแสดง
ความไม่ชอบหล่อนออกมานอกหน้า ดอกคำไม่ได้โกรธหรือขุ่นเคืองเพื่อน
เหล่านั้น เป็นธรรมดา...คนเราเมื่อจะให้ความเป็นเพื่อนแก่ใครก็ยากได้การ
ตอบรับที่อบอุ่น

ที่จริง คนอย่างดอกคำไม่มีความอบอุ่นจะให้ใครเสียด้วย มีแต่ความ
เฉยเมย อยู่คนเดียว กินคนเดียว ไม่เคยแม้แต่จะร่วมกินร่วมอยู่เฮฮาอย่าง
ใครต่อใคร ดอกคำแปรส่ายตาจากกลุ่มเพื่อนๆ มองทอดเลยไปไกลโดยไม่มี
จุดหมาย

“ที่ชินเสียแล้ว ชินกับเรื่องไม่มีเพื่อน เรื่องเพื่อนๆ เขาไม่คบค้าสมาคม
ด้วย เป็นเรื่องเล็กเต็มทนสำหรับคนอย่างพี่” หล่อนพูดด้วยเสียงเนือยๆ

ฟังคล้ายกับคนพูดโอหังอวดดี แต่การพูดด้วยเสียงเรื้อยๆ เนือยๆ กับ
นัยน์ตาแห่งแล้ง ก็ดูค้านกับวาจาคล้ายอวดดีนั่น

* * *

เมื่อใจสากกลับมาเข้ากลุ่มเพื่อนของหล่อน และถูกถามถึงดอกคำ หล่อน
ก็ส่ายหน้าช้าๆ

“เราไม่เข้าใจแกล่เลยจริงๆ ดูท่าทางยังกับไม่ไว้ใจคนทั้งโลก หรือไม่แกล่
ก็คงมีปมด้อยอะไรสักอย่าง ไม่เรื่องครอบครัวก็เรื่องฐานะ อาจจะเคยถูก
ดูหมิ่นอย่างแรงเลยกลายเป็นเรื่องฝังใจก็ได้”

“เขายังไงบ้างล่ะ”

“แกบอกว่าเป็นไม่ใช่เรื่องจำเป็นสำหรับแกนัก แกล่ยากอยู่คนเดียว
มากกว่า เราว่าคนเราลงเป็นแบบนี้ มันต้องมีเหตุผลอะไรสักอย่าง”

“อาจเป็นได้ พี่ๆ ปีสามเขาบอกว่าเมื่อเด็กๆ แกล่อาจจะอดอยากหรือ
ลำบากมามาก พอเป็นผู้ใหญ่ก็เลยมีนิสัยแปลกๆ โดยเฉพาะเขาว่าแกหวงกิน
ไม่ยอมแบ่งอะไรให้เพื่อนฝูงกิน อย่างที่คนอื่นเขาทำกัน”

“แต่แกก็ไม่กินของคนอื่นด้วยนี่”

“นั่นแหละ ไม่กินของคนอื่นเพราะไม่อยากถูกแย่งของตัว กินของเขาได้ เขาก็กินของตัวได้”

ใจใสไม่สู้จะเห็นด้วยนัก แต่หล่อนก็เหมือนคนทั่วๆ ไปส่วนมาก เมื่อไม่ได้รักไม่ได้เกลียดก็คร้านจะขัดแย้งหรือเออออเห็นด้วย หล่อนจึงนั่งเสีย

ขณะนั้นมีบุรุษผู้หนึ่งขับรถเลยเข้ามาหยุดภายในโรงพยาบาล เขาลงจากรถเดินเข้ามายังนักเรียนพยาบาลกลุ่มที่ใกล้ที่สุด เขาเหลือบมองมาทางดอกคำ ในเวลาเดียวกับที่หล่อนลุกขึ้นยืน ครั้นเมื่อเขารับเดินผละไปจากนักเรียนพยาบาลกลุ่มนั้น ก็ถูกวิพากษ์วิจารณ์ตามหลังไปทันที

“แฟนพี่ดอกคำเขาใจอะไรล่ะ เมื่อปีก่อนพ่อเขามาอนเจ็บอยู่ที่โรงพยาบาล พี่ดอกคำเขาเข้าเวรพยาบาล แกล้งติดใจเรียนไปเวียนมา”

“แต่ดูท่าพี่ดอกคำเขาไม่มีใครชอบแถมนี้ ไม่เห็นเขาจะยินดียินร้ายอะไร”

“กลัวแย่งอะไรกินกระมัง” คนพูดหัวเราะคิกคักอย่างสนุก ประรภาว่า “ไม่รู้ชอบพี่ดอกคำเขาไปอย่างไร หน้าตาแห้งๆ ที่อยู่ ดูไม่มีรสนชาติอะไรเสียเลย”

“แต่หน้าตาเขาสวยไม่เลวนะ”

“ถึงยังงั้นก็ไม่น่ารัก”

แล้วพวกหล่อนก็แอบจับตามองดูคู่หนุ่มสาวที่รู้สึกที่น่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง ถึงไม่ได้ยินวาจาโต้ตอบกัน ก็ยังพอจะประมาณเอาจากหน้าตาท่าทางของดอกคำได้ว่า หล่อนไม่ยินดีในการพบปะกับชายหนุ่มผู้นี้

“ดิฉันบอกคุณแล้วไงคะว่า อย่ามาหาดิฉันอีกเลย”

“คุณไม่ได้บอกเหตุผลผมเลยนี่ คุณดอกคำ”

หน้าตาของเขาแสดงความน้อยใจระคนพิศวง

“ตอนแรกดูคุณก็ดีจ๊ กับผม ทำไมอยู่ๆ ก็เฉยเมยไป แล้วอยู่ดีๆ ก็สั่งห้ามไม่ให้ยุ่งเกี่ยวกับคุณเอาตื้อๆ”

เขามองดูหล่อนอย่างพิจารณา

“เคยมีคนบอกผมว่าคุณเป็นคนแปลกๆ ผมเองก็เพิ่งรู้สึกว่าคุณเป็นคนแปลกจริงๆ อย่างเขาว่าตัวเองนี่เอง คุณดอกคำ”

๒

ชายหนุ่มที่มาหาดอกคำเดินกลับไปยังรถของเขา ดูท่าทางหงุดหงิด ไม่สบายใจ ส่วนดอกคำนั้นเมื่อผลจากแขกของหล่อนไปแล้วก็เดินลี้วขึ้นตึก ซึ่งส่วนหนึ่งเป็นหอพักของนักเรียนพยาบาล

คนอยู่ในต่างจังหวัดส่วนมากมักจะรู้จักว่าใครเป็นใคร โดยเฉพาะผู้อยู่ในสกุลเก่าแก่ หรือสกุลนักธุรกิจมั่งคั่งของจังหวัดนั้น อย่างผู้ชายคนนี้ ชูสกุล ขัตติยเสฏฐพงษ์

เห็นนามสกุลยาวและใช้ศัพท์แสงบาลีผสมสันสกฤตหรูหรา บางคนอาจคิดว่าเป็นนามสกุลใหม่ซึ่งจำเป็นต้องยาวเพื่อไม่ให้ซ้ำกับนามสกุลเก่าๆ ของผู้อื่น

แต่ไม่ใช่... แล้วก็ไม่ใช่นามสกุลของผู้มีเชื้อจีน ซึ่งดัดแปลงมาจากแซ่ด้วย เพราะเป็นนามสกุลเก่าแก่มีชื่อเสียงนามสกุลหนึ่งในจังหวัด และเพราะชูสกุล ซึ่งชื่อของเขาก็แสดงความหมายของมันอยู่ในตัวแล้ว เป็นลูกชายคนโตของสกุลนี้ ดอกคำจึงยังมีเหตุผลที่จะต้องแยกจากเขาเสียตั้งแต่เมื่อความสัมพันธ์ยังไม่แน่นแฟ้น

ดอกคำเคยอ่อนไหวอย่างผู้หญิงสาวๆ ทั่วไป ในระยะที่พ่อของชูสกุลมานอนเจ็บอยู่ที่โรงพยาบาล เป็นเหตุให้ลูกชายและญาติมิตรต้องเวียนมาโรงพยาบาลกันบ่อยๆ

ดอกคำเคยปล่อยตัวให้สนิทสนมกับเขา ไม่แปลกอะไรดอกที่หญิงชายคู่หนึ่งเกิดต้องชะตากัน แล้วมิตรภาพก็เริ่มแน่นแฟ้นขึ้น จนกระทั่งต่างคนต่างรู้ว่าจุดหมายปลายทางของมันคืออะไร

พอรู้ตัวว่าหล่อนเริ่มคิดถึงเขา และเริ่มผูกพันในตัวเขา ดอกคำก็เริ่มกลัว ความกลัวของหล่อนมีเหตุผล แต่หล่อนก็ให้เหตุผลกับใครไม่ได้ แม้แต่กับตัวของชูสกุลเอง

เพราะวิสัยของมนุษย์ทั่วไปนั้น หากความจริงมันน่าเกลียดน่ากลัวจนเกินไป ก็ไม่อยากจะให้ใครมาลวงรู้ความจริงอันเป็นความลับของตน แม้แต่ตัวเอง บางครั้งก็ยังไม่อยากเผชิญกับมัน

เมื่อคุ้นเคยสนิทสนมกันในระยะนั้น ชูสกุลเคยชวนหล่อนไปเที่ยวในเวลาที่หล่อนว่างจากการเรียนทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติอันแสนหนัก เช่น การดูภาพยนตร์ ฟังเพลง แต่หล่อนปฏิเสธ หล่อนบอกเขาว่า หล่อนยังไม่มีแก้ไขที่จะหาความสุขแบบนั้นให้ตัวเอง

‘ดอกคำเป็นคนแปลกๆ’ คนที่รู้จักหล่อนบอกชูสกุลว่าอย่างนั้น เมื่อแรกเขาเองก็ไม่ใคร่ชอบหล่อนนัก แม้หล่อนจะเป็นคนสวยพอใช้และยังพิศยังสวย เขาลงความเห็นเหมือนคนอื่นๆ ว่า หล่อนดูกระด้างๆ อย่างไม่พิกล

แต่เมื่อเห็นหล่อนแสดงความเมตตาเอาใจใส่คนไข้อย่างสม่ำเสมอ ถึงหน้าตาของหล่อนจะกระด้าง แต่ทว่ากิริยามารยาทและวาจาของหล่อนก็อ่อนโยนเต็มอกเต็มใจ โดยเฉพาะกับบิดาของเขา ซึ่งเป็นคนป่วยที่เอาแต่ใจตัว ดอกคำดูอดทนยิ่งกว่าพยาบาลคนอื่น

เขาเริ่มมองดูหล่อนในแง่ดี และเริ่มสนใจในตัวหล่อน!

* * *

ชูสกุลเคยชวนหล่อนออกไปเดินเล่น หล่อนไม่ปฏิเสธ ดอกคำชอบเข้าไปนั่งในลานวัดหรือลานเจดีย์ ภายในวัดอันสงบเงียบ กว้างขวางร่มเย็น ซึ่งมีอยู่มากมายหลายวัดในตัวเมือง

เขาจึงแปลกใจในครั้งแรก ที่หล่อนบอกเขาว่า หล่อนเป็นคริสเตียน แต่เขาก็ไม่ได้เห็นสำคัญอะไรสำหรับสมัยนี้ ศาสนาที่นับถือแตกต่างกัน ไม่ใช่อุปสรรคเหมือนดั่งยุคก่อนๆ แม้แต่ในเรื่องของการแต่งงาน

“พวกหมอสอนศาสนา ช่วยเหลือครอบครัวดิฉันกับน้องๆ ทุกคน ตลอดจนพ่อแม่เป็นคริสเตียนด้วยกันทั้งนั้นแหละค่ะ” หล่อนเล่าให้เขาฟังอย่างเปิดเผย

“แต่คุณก็ชอบมานั่งในวัดพุทธศาสนา”

“วัดของศาสนาพุทธร่มเย็น ชีวิตของดิฉันต้องใช้ทั้งการต่อสู้ อดทน และบางทีก็ต้องปลงตามหลักธรรมของพุทธศาสนาด้วย”

“คุณเป็นคนแปลกดี”

“งั้นหรือคะ” หล่อนยิ้ม นานๆ หล่อนจึงจะยิ้มออกมาด้วยลักษณะที่ไม่แห้งแล้งเหมือนผืนสักครั้ง

ชูสกุลคิดว่า อาจเป็นเพราะหล่อนมีชีวิตยากลำบากมาตั้งแต่เด็ก จนกระทั่งเติบโตก็ได้

ความสมบูรณ์พูนสุขและความอบอุ่นในครอบครัวที่เขาได้รับเสียจนเกินพอ ทำให้ชูสกุลเป็นคนใจอ่อน สงสารคนง่ายมาแต่เด็ก เขาจึงรับฟังดอกคำด้วยความเห็นอกเห็นใจหล่อน

นิสัยตาของเขาแสดงความรู้สึกออกมาอย่างนั้น เขาชอบที่ดอกคำพูดถึงความยากจนของหล่อนโดยไม่อับอาย ไม่มีปมด้อยในเรื่องนี้ และในขณะที่เดียวกันก็ได้แสดงความเคียดแค้นในโชคชะตา ในความยากจนเหมือนดังอีกหลายๆ คนที่เขาเคยเห็น ความขมขื่นนั้นนี้อาจมีบ้าง เพราะหล่อนเป็นปุถุชน

“ตั้งแต่เกิดมา คุณคงไม่เคยรู้จักความลำบากยากจนเลย ใช่ไหมคะ”

“ใช่” ชูสกุลยิ้มรับ “หลายชั่วคนแล้ว พวกผมเป็นปึกแผ่น ไม่เคยมีใครยากจน นอกจากอาจจะรวยน้อยกว่าสมัยก่อน ถ้าเทียบค่าของเงิน” เขายิ้มเล็กน้อย

“ปู่ทวดของผมท่านเป็นเจ้าของตลาด คำขายตั้งแต่ยังใช้ม้าต่างใช้เกวียนบรรทุกของ แต่ย่าทวดเป็นเจ้าของ นามสกุลของผม ชัดตติยเสฏฐพงศ์ แปลว่าสืบมาจากเศรษฐีบวกกับพวกเจ้า ตรงตามศัพท์เป๊ะทีเดียว”

เขาหัวเราะ

“เมื่อสมัยก่อนนี้พวกผมดูจะภาคภูมิใจในนามสกุลในสายเลือดมาก แต่มาถึงตอนนี้ เรื่องเชื้อสายเก่าแก่ เรื่องความหยิ่งความภูมิใจในสายเลือด ดูจะไม่มี ความหมายเท่าไรแล้ว”

“คุณคิดยั้งนี้หรือคะ”

“ไม่ใช่ผมคิด สังคมของเรามันเปลี่ยนไปเองต่างหาก เพราะงั้น...”

นัยน์ตาฉายแสงอ่อนๆ ของเขามองดูหล่อนอย่างเห็นใจ

“ถ้าคุณจะวิตกถึงเรื่องสกุลรุนชาติ หรือความยากจนอะไรละก็ ผมว่าอย่าไปวิตกมันเลย เดียวนี้ไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไรแล้ว อีกอย่างหนึ่ง สังคมในจังหวัดแคบๆ ของเรา ช่องว่างช่องโหว่มันไม่ได้กว้างมากมายอะไรนักหรอก” เขานิ่งไปนิดหนึ่ง ก่อนพูดต่อไปว่า “เดี๋ยวนี้คุณก็ต่อสู้อาจจนชนะแล้วนี่ ใช่ไหม คุณดอกคำ”

หล่อนส่ายหน้าน้อยๆ

“ยังหรอกค่ะ ดิฉันยังมีน้อง ยังมีภาระที่จะต้องทำอีกหลายอย่าง”

“ก็ไม่เห็นแปลกอะไร หลายๆ คนมีภาระด้วยกันทั้งนั้น ลักวันหนึ่งมันก็คงหมดไปเอง ใครจะรับภาระเกี่ยวกับคนอื่นไปจนตลอดชีวิต”

ดอกคำไม่ตอบว่าอะไร

ซუსกุลพูดง่าย ๆ ดูเหมือนชีวิตของเขาจะพบกับเรื่องง่าย ๆ อยู่เสมอ เกิดมามีเงิน เรียนหนังสือเก่งพอตัว สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ ทั่วๆ ที่หากสอบไม่ได้ทางบ้านก็เตรียมพร้อมที่จะส่งไปต่างประเทศ ตามแบบลูกคนมีเงินทั้งหลายทั้งปวง

ชีวิตของเขาตรงกันข้ามกับหล่อนเหมือนหน้ามือและหลังมือ ไม่เคยต่อสู้ ไม่เคยดิ้นรนเพื่ออะไรสักอย่างเดียว ดอกคำนึกถึงซუსกุลด้วยความรู้สึกอันเจ็บปวด ใครจะว่าหล่อนใจแข็งใจดำ ไม่ยอมคบเพื่อน หน้าตาแห้งกระด้างเหมือนคนไม่มีชีวิตจิตใจ

ทำไมหล่อนจะไม่รู้ แท้จริงหล่อนมีชีวิตจิตใจ หัวใจของหล่อนประกอบด้วยเลือดเนื้ออ่อนนุ่มเหมือนคนทั้งหลาย รู้จักรักและรู้สึกเอิบอาบด้วยความสุข เมื่อหัวนไหวไปกับความรัก รู้จักเจ็บปวดโศกเศร้าอาวจะยิ่งกว่าคนทั้งหลายด้วยซ้ำไป

แต่ชีวิตที่หล่อนเผชิญมาแต่เด็กสอนให้หล่อนรู้จักอดทน สอนให้หล่อนเก็บความเจ็บปวดโศกเศร้าเอาไว้คนเดียวเสมอ เพราะไม่รู้ว่าร้องเอากับใครที่เป็นคนธรรมดาๆ อย่างดีที่สุดที่หล่อนจะทำได้ก็คือ ภาวนาต่อพระผู้เป็นเจ้าของซึ่งไม่ใช่มนุษย์ธรรมดา

เมื่อเด็ก ๆ หล่อนเคยถูกสอนอยู่เสมอว่า ชีวิตในโลกนี้ยังมีคนที่ทุกข์

ร้อนลำบากยิ่งกว่าหล่อน เพราะฉะนั้นอย่ามัวนั่งอมมืออเท้านึกถึงแต่ความทุกข์ความลำบากของตัวเอง

เปล่า หล่อนไม่ได้ศรัทธาคำสั่งสอนนั้นเท่าใดนักดอก หล่อนก็เหมือนเด็ก ๆ อีกเป็นจำนวนมากที่เข้ามาอยู่ในร่มเงาความปรานีของพวกสอนศาสนา ต้องการความอบอุ่น ความช่วยเหลือ เคารพ เชื่อฟัง ศรัทธาในพวกเขา เพราะเขา ‘ให้’ ในขณะที่ไม่มีคนอื่นเหลือวแล

ที่หล่อนเข้มแข็งอดทน ไม่ใช่เพราะอะไรทั้งนั้น แต่เพราะหล่อนเอาตัวอย่างมาจากแม่โดยไม่รู้จักตัวต่างหาก

แม่ผู้ไม่เคยบ่น ไม่เคยหยุดทำงานเพื่อพ่อและเพื่อน้อง ๆ
ดอกคำหยุดคิดถึงซุสกุลไปชั่วคราว เมื่อนึกแวบไปถึงแม่

* * *

แม่ของหล่อนเคยเป็นคนสวยในหมู่บ้าน ที่เป็นบ้านเกิดและสวยอยู่จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ แม่จะมีอายุมากแล้ว

เคราะห์กรรมเพิ่งเกิดขึ้นกับแม่เมื่อหล่อนอายุเพียงแปดขวบ น้องสุดท้ายคนที่เจ็ดเพิ่งอยู่ในท้องแม่ ความยากจนที่มีอยู่แล้ว ยิ่งหนักลงไปอีกด้วยความลำบากจากเคราะห์กรรม

เคราะห์กรรมซึ่งทำให้แม่ของหล่อนอยู่ในหมู่บ้านอันเป็นบ้านเกิดต่อไปอีกไม่ได้

ดอกคำยังจำได้ว่า แม่ไม่ได้ร้องไห้เลยสักนิดเดียว นัยน์ตาแห้งแล้งเมื่อบอกกับพ่อว่า เขาจะให้แม่ไปอยู่ที่อื่น ตามธรรมดาดอกคำไม่ใคร่รักพ่อเท่าใดนัก เพราะเท่าที่เห็นๆ และรู้สึกเท่าที่เด็กเจ็ดแปดขวบจะรู้สึกได้นั้น ดอกคำรู้สึกว่พ่อของหล่อนขยันน้อยกว่าแม่เป็นอันมาก

พอนั่งนอนไกวเปลลูกเล็กๆ ขณะที่แม่ออกไปพันดิน หาบคอนผักหญ้าอะไรออกไปขายก็แม่ทั้งนั้น แต่พ่อแม่บอกพ่อถึงเคราะห์กรรมของแม่และเรื่องที่แม่จำเป็นต้องจากพ่อไป ดอกคำรักพ่อขึ้นอีกเป็นกอง เมื่อได้ยินพ่อบอกว่า

“ฉันจะไปกับแกด้วย บัว จะไปอยู่กับแก ฉันไม่ทิ้งแกหรอก”

นำบุญน้องรัก

ไม่ได้รับจดหมายจากเธอเลยหมูนี่ แต่ก็คิดว่างานของเธอคงจะหนักมากกว่าเมื่อตอนที่ยังไม่ได้เป็นอินเทิร์น จนกระทั่งแทบจะไม่มีเวลาสำหรับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ อย่างเขียนจดหมาย

พีตใจที่จดหมายของเธอใกล้เข้ามาเพียงแค่อีเอ็ม ในที่สุดความหวังความใฝ่ฝันตั้งแต่เด็กของเธอก็กลายเป็นจริงขึ้นมาจนได้ แสดงว่าอะไรก็ตามที่คนเราหวังไว้และเพียรพยายามทำย่อมได้รับผลสำเร็จจนได้ในวันหนึ่ง ถ้าไม่ใช่เรื่องเพื่อฝันจนเกินไป

เหมือนอย่างเธอ เด็กชายนำบุญ พันธุ์บุญช่วย เด็กบ้านนอกที่เคยหัวโหลยหวังว่าเธอคงจะไม่ลืมนิสชาติของมัน

อีกเรื่องหนึ่งที่พี่อยากเตือนเธอเอาไว้เสียแต่เนิ่นๆ อย่าเพิ่งรำคาญที่พี่ออกจะสะกิดเรื่องนี้กับเธอบ่อยๆ เพราะมันเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งที่เราจะต้องระวัง เขียนแค่นี้เธอก็คงพอรู้แล้วกระมังว่าพี่จะพูดถึงเรื่องอะไร

เรื่องรักของหนุ่มๆ สาวๆ เป็นเรื่องห้ามไม่ได้ แต่พี่ก็ไม่อยากให้เธอรักใคร เพราะเมื่อรักกันแล้วก็คงอยากแต่งงานกัน ซึ่งพอมาถึงขั้นนี้ จะกลายเป็นเรื่องลำบากสำหรับตัวเธอเอง ยิ่งถ้าเธอรักใครคนนั้นมากๆ ก็จะต้องเจ็บปวดมาก ถ้าเขาไม่เข้าใจและรังเกียจตัวเธอ รังเกียจที่จะสนิทใกล้ชิดอย่างคู่หัวตัวเมียทั้งหลาย และรังเกียจกลัวไปถึงเลือดเนื้อเชื้อไขที่จะออกมา ด้วยอุปาทานที่เข้าใจผิด กันมานานแสนนาน ซึ่งถึงแม้จะอธิบายกันอย่างไรก็คงไม่มีวันหายกลัวหายรังเกียจไปได้

อีกเรื่องหนึ่งก็คือเรื่องปณิธานที่เธอเคยตั้งใจเอาไว้ ถึงจะไม่ใช่อัญญาหนาแน่น และไม่ได้มีอะไรบังคับให้เป็นไปตามความตั้งใจ แต่พี่ก็ไม่อยากให้เธอลืมนั่น นั่นคือปณิธานของเธอที่ว่าจะกลับมาทำงานที่บ้านเรา ใกล้แม่

คุณแม่และพวกห้องอีกหลายคนที่ประสบเคราะห์กรรมอย่างเดียวกัน
พี่ขออย่าให้มีอะไรทำให้เธอเปลี่ยนไปจาก ‘นำบุญ’ ที่เคยเป็นน้องของ
พี่เลย

รักจากพี่

ดอกคำ

ดอกคำผึกของจำหน้าถึงนายนำบุญ ใจงาม ที่โรงพยาบาลซึ่งเขากำลัง
เป็นแพทย์ฝึกหัดอยู่

นำบุญเป็นน้องชายคนที่สองรองจากหล่อน สองปีเต็มแล้วที่นำบุญไม่ได้
กลับมาพบกับหล่อนเลย แต่หล่อนก็รู้ว่าเขาทำงานหนัก ทั้งเรียนและทำงาน
เพื่อเก็บเงินไว้ใช้จ่ายในเรื่องจำเป็น เพราะถึงแม้จะได้รับทุนจากผลของการ
เรียนดีตลอดมา แต่ทว่าก็ยังไม่เพียงพอ ทุนนั้นเป็นเพียงค่าธรรมเนียมและ
ตำรับตำราบางอย่างแค่นั้นเอง

นำบุญเรียนหนังสือเก่ง ตอนยังเด็กอยู่ด้วยกัน หล่อนอายุเจ็ดขวบ
อย่างแปดขวบเมื่อเริ่มเรียนหนังสือ แต่นำบุญน้องชายอายุเพียงหกขวบ เรียน
อยู่ชั้นประถมสองแล้ว

ครูโรงเรียนในหมู่บ้านเก่าเคยชมว่า นำบุญเป็นเด็กฉลาด เขาอยาก
เรียนหนังสือตั้งแต่อายุเพียงสี่ห้าขวบ ขณะที่ดอกคำและน้องๆ อีกสามคนยัง
อยากแต่จะเล่นหัว วิ่งเล่น หาผักหญ้า ตกปลา ช้อนปลาตามคูเล็กๆ นำบุญ
กลับไปคลุกคลีอยู่กับครูแสน ช่วยครูและเมียครูทำงาน เพื่อครูแสนจะได้
สอนหนังสือให้วันละนิดละหน่อย ครูแสนเคยบอกแม่ เมื่อพบแม่หาบผัก
ไปส่งที่ตลาดว่า

“ลูกชายพี่บัวคนนี้อีกหน่อยต้องได้ดีแน่ๆ มันเอาถ่านแต่”

“เอาถ่านแค่นั้น มันก็คงเรียนสูงไปกว่าป. เจ็ดไม่ได้หรอกครู ฉันจะ
เอาปัญญาที่ไหนมาส่งให้มันเรียน”

ตอนนั้นแม่ยังเป็นปกติอยู่ มีบ้านมีไร่เล็กๆ เลยอดออกไปแถวชายป่าไม่
ห่างหมู่บ้านนัก แม่ทำไร่ปลูกผักหาบไปส่งตลาด ว่างก็ท้อฝ้ายอย่างชาวบ้าน
อื่นๆ เอาไว้ใช้เอง

ส่วนดอกคำในฐานะพี่สาวคนโต นอกจากจะช่วยแม่ทำไร่แล้ว หล่อนยังช่วยเลี้ยงน้องเล็กๆ อีกด้วย วิธีเลี้ยงคือการเอาน้องออกไปวิ่งเล่น ลูยคุบุกป่ากันตามประสาเด็กก็เถอะ

เพราะฉะนั้นดอกคำจึงเรียนบ้าง หยุดเรียนอยู่กับบ้านเสียบ้าง ไม่ได้เอาใจใส่เท่าใดนัก ซึ่งถ้าจะว่าไปแล้วหากครอบครัวของหล่อนยังอยู่กันเรื่อยๆ แบบนั้นบางทีทั้งนำบุญและหล่อนอาจต้องหยุดเรียนแค่ ป.เจ็ด อย่างที่แม่ว่ากับครูแสนก็ได้ เพราะชีวิตไม่ต้องต่อสู้กับความยากลำบากและความขมขื่นมากนัก ชีวิตตอนเด็กเมื่ออยู่ในหมู่บ้านเก่า ถึงจะยากจนแต่ก็สงบร่มเย็นและเรื่อยๆ เรื่อยๆ เหมือนนิสัยของผู้คนส่วนมาก

บางคนอาจขยันขันแข็ง แต่ทว่าก็ขาดความกระตือรือร้น อย่างแม่ของดอกคำ อย่างครูแสน และอีกหลายต่อหลายคน ล้วนแต่ขยันทำงานตั้งแต่เช้า แต่ก็ขยันและทำอยู่แบบนั้นทั้งตาปีตาชาติ

ครูแสนก็ยังเป็นครูแสน แม่ก็ยังเป็นแม่บัวที่มีเพิ่มขึ้นแต่ลูกๆ ตามกันออกมาเกือบทุกปี ตั้งแต่ดอกคำ นำบุญ สร้อยคำ ศรีคำ แล้วก็นำลาม นำโชค ชื่อไพเราะกันทั้งนั้น พ่อของดอกคำเป็นคนตั้งให้

พ่อซึ่งขาดทั้งความขยันขันแข็ง และกระตือรือร้น แต่ทว่าก็รักและเชื่อฟังแม่เป็นอันดี อะไรที่พ่อพอจะช่วยแม่ได้ ขุดดินฟันหญ้า ไถพล่นอง พ่อก็ช่วยบ้างเหมือนกัน แต่พ่อไม่ใช่หัวหน้าครอบครัวในการทำมาหากิน

พ่อชอบนอนนั่งฟังเพลงจากวิทยุ ฟังละคร ฟังข่าว แม่กระตือรือร้นแล้วก็แสดงความฉลาดที่ได้รับจากวิทยุถ่ายทอดสู่แม่

ชื่อของลูกๆ พ่อก็สรรเอามาจากชื่อตัวละครในวิทยุ นอกจากชื่อ ดอกคำ ซึ่งแม่บังเอิญมองไปเห็นดอกหญ้าดอกหนึ่งเช้าในวันที่แก่บ้านหรือผู้ใหญ่บ้าน เขาบอกให้แม่ตั้งชื่อลูก ต่อจากนั้นพ่อก็เลยสรรชื่อลูกๆ คนต่อมา ตั้งคล้องจองกับดอกคำ เวลาโกรธจัด แม่เคยว่าพ่อว่า

“แกก็ตีแต่นอนกระดิกตีน ตั้งชื่อลูกเท่านั้นเองแหละ อ้ายคำ”

* * *

ดอกคำยังจำได้ว่า นำบุญเป็นเด็กที่มีความคิดแปลกๆ นอกจากเรียน

เก่งแล้วเขายังชอบเพื่อฝันถึงชีวิตในอนาคต

“อีกหน่อยเราจะเป็นหมอ จะไปอยู่ในอำเภออย่างหมอศรีหาญ มีบ้านสวยๆ โครๆ ก็นับถือ โครๆ ก็เรียกคุณหมอ ดีกว่านายอำเภอเสียอีก”

เขาอยากเป็นหมอด้วยเหตุผลอย่างนี้ในตอนที่ยังเด็ก เพราะเขาเห็นว่าหมอในต่างจังหวัดในอำเภอไกลๆ นั้นดูเหมือนเทวดามาโปรดชาวบ้านก็ไม่ปาน ถ้าไม่โลภโมโหสันหรือใจดำเกินไป จะได้รับความรักและนับถือจากชาวบ้านยิ่งกว่าใครอื่น

ความทะเยอทะยานใฝ่ฝันของนำบุญหลุดออกมาเป็นคำพูดบ่อยๆ จนกระทั่งน้องๆ สามสี่คนซึ่งยังเล็ก ชนและแก่นกันทั้งนั้น ชอบกระโดดโลดเต้นล้อนำบุญ

“หมอรักชาติตุดหมา...หมอรักชาติตุดหมา...เฮ้อ...หมอรักชาติตุดหมา...” เสียงเหล่านี้ยังแว่วอยู่ในหูของดอกคำ หล่อนยังจำภาพนำบุญโกรธ ไล่เอาไม้ฟาดพวกน้องๆ ได้ และยังจำคำพูดของแม่ได้

“เฮ้อ...เฮ้ย...พอที่ พอที่ ไ้บุญ มึงยังไม่ทันเป็นหมอจะมารักษาน้องนุ่งจะหัวแตกตายเสียก่อนเพราะฝีมือเอ็งหรือก”

เหตุผลของนำบุญค่อยๆ เปลี่ยนไปเมื่อเขาโตขึ้นอีกหน่อย มันเปลี่ยนไปพร้อมกับวิถีชีวิตของแม่ ของตัวเขาเอง ดอกคำพี่สาว และน้องๆ อีกสี่คือสร้อยคำ นำลาภ ศรีคำ และนำโชค

เมื่อแม่จำเป็นต้องย้ายที่ทำมาหากินเข้าไปอยู่ในนิคมพร้อมกับพ่อ และน้องเล็กอีกสอง คนสุดท้อง พวงคำเพิ่งจะอายุเพียงสามสี่เดือน คุณหมอฝรั่งตามที่ครูแสนเรียก ซึ่งเป็นคนรักษาแม่และจัดการเรื่องการส่งแม่ไปอยู่ในนิคม ได้จัดการเรื่องลูกๆ ของแม่ด้วย เขาให้ดอกคำกับน้องๆ อีกสี่คนรวมทั้งนำบุญด้วยไปอยู่กันที่หอพักของพวกสอนศาสนา

ไม่ใช่หอพักอย่างสะดวกสบาย ที่จริงก็คือเรือนไม้รูปร่างเหมือนโรงแถวหลังคามุงจาก แต่ก็นั่นคงแข็งแรงดี อยู่ในอุปถัมภ์ของพวกสอนศาสนา

เด็กยากจนซึ่งพ่อแม่ไม่อยู่ในฐานะจะเลี้ยงดูได้ และที่ผู้อุปถัมภ์เห็นสมควรให้อยู่ที่นั่น อยู่รวมกันเป็นจำนวนประมาณห้าสิบคน ปีหนึ่งเขาให้เงิน

สำหรับยังชีพรวมกันสามพันบาท เพราะฉะนั้นเด็กๆ จึงต้องช่วยกันทำงาน ทำไร่ออกไปหาผักหญ้า แม้จนกระทั่งซอมนตะไคร่น้ำบางอย่างมาทำอาหารกินกันเอง พร้อมกันนั้นก็เรียนหนังสือไปด้วย

เหตุผลของนำบุญเปลี่ยนไปในระหว่างนี้เอง เขารู้ว่าแม่ของเขาเป็นอะไร ทำให้จึงต้องแยกไปจากพวกลูกๆ

“โตขึ้นเราจะเป็นหมอ”

เขาบอกกับดอกคำเป็นครั้งที่เท่าไรก็จำไม่ได้ด้วยกันทั้งคู่

“แล้วจะกลับมารักษาแม่ รักษาทุกคน มาช่วยรักษาทุกคนที่เจ็บป่วย”

เขาพูดท่ามกลางแสงแดดร้อนแรงของตอนบ่าย และเขากำลังซอมนตะไคร่น้ำชนิดหนึ่งในดู

เขาร้อนผิวหนังส่วนที่ถูกแดดแล้วก็หิวด้วย รีบซอมนเพื่อจะได้รีบกลับเอาไปล้าง ยา แล้วก็กินกับข้าวหนึ่ง

“เราก็คงอยากให้ยายเป็นหมอ บางทีเราจะเป็นพยาบาล แล้วก็กลับมาอยู่ที่นี่”

“ทำไมถึงบางที อยากรู้ทำอะไรก็ทำให้แน่ๆ ทำไมถึงต้องบางทีด้วย” นำบุญตั้ง ขณะนั้นอายุของเขาเพียงย่างสิบเอ็ดขวบแต่เรียนหนังสือถึงประถมเจ็ดแล้ว

“ข้างหน้ามันไม่แน่ เราก็คงพูดเผื่อไว้ก่อน”

ดอกคำขณะนั้นอายุสิบสองย่างสิบสาม แต่เรียนหนังสือต่ำกว่าน้องชายเพียงแค่ ๒.5 เท่านั้นเอง

เมื่อก่อนนี้ตอนที่ยังอยู่กับแม่ หล่อนเคยเห็นผู้หญิงในอำเภอตั่งตัวสวยๆ เคยได้ยินใครต่อใครพูดกันว่าเรียนตัดเสื้อตัดผมแล้วไปอยู่ในอำเภอกุณน่ายางเพราะผู้หญิงแถบนี้แต่งตัวเก่ง แล้วก็จับพลัดจับผลูอาจได้เป็นคุณนายของพวกนายอำเภอกุณน่ายางอย่างผู้หญิงในอำเภอบางคนก็ได้ ดอกคำเคยคิดเพริศไปตามประสาเด็กหญิงที่ไม่เคยได้รับการอบรมอะไรเลยเหมือนกัน

หล่อนเคยคิดว่าอีกหน่อยพอโตเป็นสาวหล่อนจะเข้าไปอยู่ในอำเภอกุณน่ายาง

หรือบางทีเลยหาทางไปอยู่เสียในจังหวัดเลย เป็นลูกจ้างลูกออทิสติกเขาก็น่าดี เพราะหล่อนเคยคิดอย่างโน้นอย่างนี้หลายอย่าง หล่อนถึงไม่แน่ใจในตัวเอง เหมือนดั่งนำบุญ

“ดอกคำ”

นำบุญไม่ได้เรียกหล่อนว่าพี่ เขาเรียกชื่อหล่อนเฉยๆ เพราะอายุไล่เลี่ยกันและโตเกือบจะทันกัน

“หือ”

“แม่เขาเป็นอะไร ทำไมอยู่ๆ เขาก็ไปอยู่ที่อื่น แล้วก็ให้เรากับน้องๆ มาอยู่ที่นี้”

นำบุญรู้เพียงแต่ว่าแม่ของเขาป่วยและจะต้องไปรักษาตัวในที่ที่เหมาะสมกว่าที่เคยอยู่ แต่เขายังไม่รู้ว่แม่เป็นอะไร ดอกคำคนเดียวที่รู้ แต่แม่ก็กำชับเอาไว้ว่า อย่าเพิ่งบอกน้องจนกว่าน้องจะโตและรู้เรื่องกว่านี้

แม่บอกสั้นๆ ว่า “เดี๋ยวน้องมันจะอายุคนอื่นเขา”

๔

นำบุญหยิบจดหมายที่ส่งจากพี่สาวออกมาจากบอร์ดแล้วก็ฉีกออกยื่นอ่านที่ตรงนั่นเอง จดหมายของดอกคำไม่ได้ทำให้เขารู้สึกอะไรมากนัก เพราะข้อความทำนองนี้หล่อนเขียนเดือนเฝ้าอยู่บ่อยๆ

นำบุญพับจดหมายสอดเข้ากระเป๋าเสื้อเชิ้ต พอหันกลับมาก็เห็นหน้าสวยๆ ยิ้มแฉ่งอยู่ข้างหลังเขา พร้อมกับเสียงหวานทักทาย

“อ่านจดหมายเพลินเชียว แป๋วมายืนอยู่ข้างหลังตั้งนานแล้ว”

“จ้ะหรือครับ ขอโทษ” เขาตอบสายตาดำหล่อนว่า “จดหมายพี่สาวผมที่เคยบอกว่าเรียนพยาบาล”

“เขียนมาว่าไงคะ” ถามไปอย่างนั้นเองเพราะถือสนิท อีกฝ่ายตอบเรื่อยๆ ว่า

“ก็ไม่มีอะไร ถามข่าวคราวแล้วก็ตักเตือนตามประสาพี่สาว” เขาออกเดินเรื่อยๆ เคียงคู่กับหล่อนตรงไปยังโรงอาหาร ถามว่า “คุณแป๋วไปไหนมาครับ”

“ตอนบ่ายนี้ว่าง ก็เลยไล่ไปเป่มาหา คิดว่าถ้าหากเผอิญว่างตรงกันก็จะชวนไปดูหนัง”

นำบุญส่ายหน้าเล็กน้อย

“จนกว่าสองทุ่มถึงจะว่าง ที่จริงควรว่างตั้งแต่หกโมง แต่หมอเซดมันขอให้อยู่แทนมันถึงสองทุ่ม”

เขานั่งที่โต๊ะยาวตรงกันข้ามกับแป๋วหรือเมลานี สั่งอาหารและคอยอยู่เพียงประเดี๋ยวเดียว ของเขา ข้าวราดซาหุมพูนจานและน้ำแข็งเปล่า ของหล่อน ข้าวผัดกับไข่ดาว ต้มยำ และน้ำอัดลม

กินพลางคุยพลาง นำบุญกินหมดก่อน ข้าวเกลี้ยงจานไม่เหลือแม้แต่เมล็ดเดียว ส่วนเมลานีนั่งกินเหลือทั้งข้าวผัด และต้มยำกึ่งถ้วยเล็ก

นำบุญมองดูข้าวผัดในจาน บ่นว่า “เสียดาย”

ที่จริงหล่อนรู้มานานแล้วว่า เขาเป็นคนมีนิสัยประหยัดและมักจะเสียดายอาหารที่กินกันอย่างฟุ่มเฟือย เพราะได้ยินเขาบ่นอยู่เสมอ บ่นไม่ปนเปล่าเกือบทุกครั้งจะดึงเอาจานอาหารของหล่อนไปกินต่ออย่างหน้าเฉยตาเฉย กับเพื่อนฝูงสนิทๆ นำบุญก็ทำดังนี้เช่นกัน คราวนี้ก็อีก เขาดึงเอาจานข้าวผัดที่เหลืออยู่เกือบครึ่ง ใช้ช้อนส้อมของเขากินต่อหล่อนโดยไม่รังเกียจ แต่ครั้งเมื่อหล่อนดึงเอาแก้วน้ำของเขามาจะดื่มบ้าง เขาก็กลับยึดเอาไว้

“อย่าเลยคุณ จะดื่มผมจะขอให้ใหม่”

“ทำไมคะ” หล่อนเอียงคอถาม “ก็ที่หมอยังกินข้าวเหลือแป้วได้นี่นา”

“มันคนละอย่างกัน ผมกินเพราะเสียดายข้าว แต่น้ำนี้ไม่จำเป็นต้องเสียดายถึงขนาดกินกันแก้ว”

ความจริงเขามีเหตุผลยิ่งกว่านี้ แต่เป็นเหตุผลที่เขารู้อยู่คนเดียว

นำบุญกินข้าวผัดจานของเมลานีต่อไปและกินจนหมดไม่เหลือไว้เลยจนเมล็ดเดียวเช่นเดียวกับจานของเขา เมลานีมองดูจานข้าวยี้มๆ ล้อว่า

“หมอนี้ ตอนเด็กๆ คงถูกตีเสียดจนเข็ดเรื่องกินข้าวเหลือใช้ไหมคะ”

นำบุญส่ายหน้า

“ไม่มีใครตีผมหรอก ไม่มีใครสอนผมด้วย แต่ผมรู้ค่าของมัน เพราะกว่าผมจะได้ข้าวมากิน ผมต้องเหน็ดเหนื่อยต้องลำบาก”

“หลายๆ คนก็เป็นอย่างหมอเหมือนกัน แต่แป้วไม่เห็นเขาแสดงความเสียดายอย่างหมอ”

“นั่นเป็นเรื่องความรู้สึกของแต่ละคน ผมไม่ตำหนิไม่ว่าอะไรเขา เหมือนที่ผมไม่เคยว่าคุณแป้วหรือใครก็ตามที่กินอยู่ฟุ่มเฟือยจริงๆ ขว้างๆ ให้ผมเห็น”

หล่อนร้องว่า “แน่”

แต่นำบุญไม่ฟังเสียงขัดของหล่อน เขาพูดต่อไปว่า

“ผมไม่เคยตำหนิใคร เพราะแต่ละคนเกิดมาในสิ่งแวดล้อมที่ไม่เหมือนกัน ความรู้สึกอะไร ก็ต้องแตกต่างกัน จะให้คนที่ไม่เคยรู้รสความลำบากมาซาบซึ้งกับความลำบาก บางทีมันก็ยากอยู่เหมือนกัน”

“แต่แป้วซาบซิ่ง” แม่สาวน้อยซัด นำบุญยิ้มเล็กน้อย

“คุณแป้วซาบซิ่งแต่คุณแป้วก็กินข้าวเหลือทุกที ก็อีกนั่นแหละ คนเรา
ทุกวันนี้ผมว่าบางทีการกระทำของตัวก็ขัดกับคำพูด ขัดกับอุดมคติสวยงาม
น่าศรัทธาที่ประกาศออกมา”

“ว่าแป้วรีคะนี่” หล่อนย้อนถาม แต่นัยน์ตาไม่ได้แสดงว่าโกรธ

“ผมไม่ได้ว่าคุณแป้ว ผมหมายถึงทุกๆ ไปต่างหาก” นำบุญลุกขึ้นยืน
พลางยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลา “ไปกันเถอะ ปายโมงครึ่งผมต้องเข้าออร์ต
ยังมีเวลาเหลืออีกนิดหน่อย”

* * *

เวลานี้ยังติดใจที่จะได้เถียงกับเขาต่อ หล่อนเอ่ยขึ้นอีกเมื่อเดินเคียงคู่
ไปด้วยกัน

“ไหน หมอลองเล่าให้แป้วฟังหน่อยสิคะว่า หมอยากลำบากขนาด
ไหน เรื่องเป็นเด็กบ้านนอก อยู่โรงเรียนวัด ยากจนนั้นเป็นเรื่องธรรมดา
พลเมืองของเราหลายสิบล้านเปอร์เซ็นต์เป็นอย่างนั้น”

“คุณแป้วคงคิดว่า ผมเน้นถึงความลำบากยากจนของตัวจนเกินกว่า
เหตุ เพื่อหวังความเห็นอกเห็นใจระมัง”

“โน แป้วรู้ว่าคนอย่างหมอไม่เคยต้องการความเห็นอกเห็นใจจากใคร”

“ไม่จริงหรอก คนเราต้องการความเห็นอกเห็นใจจากคนอื่นด้วยกัน
ทั้งนั้น เว้นแต่ไม่แสดงออก หรือบางคนอาจหยิ่งเกินไปที่จะยอมรับความจริง
เท่านั้นเอง” เขาหันมามองดูหล่อนแวบหนึ่ง กล่าวต่อไปว่า

“พูดถึงเรื่องกินข้าวเหลือ เลยเรื่อยเจื้อยไปไหนต่อไหน...” นำบุญหนึ่ง
ไปนิดหนึ่ง “ผมเสียดายข้าว ไม่ใช่เพราะอะไรหรอก แต่เพราะเมื่อเด็กๆ นะ
ผมต้องปลูกข้าวกินเอง”

“ก็ไม่เห็นแปลกอะไรเลย”

“แปลกซี เพราะผมกับพี่น้องสี่คนอยู่หอของพวกคริสเตียน ซึ่งมีเด็ก
อยู่รวมกันสักสองร้อยได้ ได้เงินอุปการะปีละสามพัน เผลยเดือนละสองร้อย-
ห้าสิบลบาท ค่ายพวกชาวบ้านบริจาคข้าวเปลือกข้าวกล้าให้ พวกผมต้องปลูกข้าว

เก็บเกี่ยว ตำข้าวกินกันเอง ทุกคนต้องทำงานหนักเพื่อให้มีกิน”

เขายิ้มเล็กน้อย

“กว่าจะได้ข้าวมาหุงต้มไม่ใช่เรื่องง่ายๆ เพราะฉันมาถึงเสียตายข้าว จนไม่กล้าแม้แต่จะทิ้งมันเพียงแค่มะลัดสองเมล็ด...”

เวลานี้เงยหน้าขึ้นเหลือบดูเขา แววขบขันลือเลือนในดวงตาหายไป เปลี่ยนเป็นเสียใจและขอโทษ

“จริงหรือคะ แป้วไม่นึกเลย”

“ผมนะเมื่อเด็กๆ ยิ่งกว่ายากจนเสียอีก แต่มันก็ผ่านพ้นไปแล้ว ผมไม่ลืมมัน แต่ก็ไม่อยากให้มันกลับมาอยู่กับชีวิตของผมอีก” นำบุญตอบ

“แน่ใจได้ว่าจะไม่มีวันกลับมาแล้วละคะ หมอ” หล่อนกล่าวอย่างมั่นใจ “หมอก้าวมาถึงแค่นี้แล้ว”

เขากับหล่อนหยุดเดินที่ตรงระเบียงยาวทอดจากตึกหนึ่งไปสู่อีกตึกหนึ่ง

“ผมจะต้องไปเข้าวอร์ดแล้ว คำนี้ผมจะไปหาที่บ้าน”

“คุณแม่ป่นว่าตั้งแต่เป็นหมออินทรีนี่ไม่ค่อยเห็นหน้าหมอเลย”

“ท่านคงไม่ว่าผมลืมพระคุณหรอกนะ เอาไว้เมื่อผมออกเป็นหมอเต็มภาคภูมิแล้ว ผมจะไปช่วยอาจารย์ที่คลินิกโดยไม่ต้องการอะไรตอบแทนเลย”

“แหม คุณพ่อคุณแม่คงไม่ต้องการถึงอย่างนั้นหรอกค่ะ”

นำบุญฉวยมือแม่สาวน้อยหน้าหวานมากำไว้ประเดี้ยวหนึ่ง แล้วก็ปล่อยลงอย่างรวดเร็ว

“ผมไปละ คุณแป้ว”

เวลานี้มองตามร่างสูงสันหัดของนายแพทย์ฝึกหัด ซึ่งมีความสัมพันธ์ทางใจกับหล่อนมาหลายปี จนกระทั่งร่างของเขาลับตาไป แววตาของหล่อนชื่นชมเขาไม่หาย

หล่อนชอบเขาตั้งแต่ให้นำบุญเริ่มมาช่วยบิดาของหล่อนที่คลินิก ตั้งแต่เขายังเป็นนักเรียนแพทย์ปีที่สอง

บิดาของหล่อนซึ่งเป็นอาจารย์อยู่ในมหาวิทยาลัยแพทย์เอ็นดูลูกศิษย์หนุ่มผู้นี้มาก รู้ว่าเขาซัดสนจึงเอาตัวมาช่วยเพื่อให้มีรายได้ อาจารย์หมอเมธี

ของบรรดานักเรียนแพทย์กล่าวกับภรรยา สรุปลักษณะสมบัติของ ‘เด็ก’ ที่เลือกเอาตัวมาช่วยงานคลินิกว่า

“เด็กคนนี้เป็นเด็กดี เอาการเองงานแล้วก็มีเหตุผล ทางก้าวหน้าเปิดรับเอาไว้มากหลายทาง”

แต่ที่เมลานีชอบเขานั้น เริ่มแรกที่เด็วยอยู่ที่หน้าตาคมสันตามวิสัยของหญิงสาววัยรุ่น พอเห็นหน้าตาดาก็สนใจเอาใจใส่ ต่อจากนั้นก็สนิทสนมคุ้นเคยกันยิ่งขึ้นทุกวัน

* * *

เมลานีกลับมาเล่าให้มารดาฟังถึงประวัติของนำบุญซึ่งหล่อเนเฟ็งจะรู้ทั้งๆ ที่สนิทสนมคุ้นเคยกันมาถึงสามสี่ปี

“คุณแม่รู้มาก่อนหรือเปล่าคะ”

“ไม่รู้หรอก รู้แต่ว่าแกเป็นเด็กบ้านนอก ยากจน แต่เรียนเก่งเท่านั้นเอง บางทีคุณพ่อเขาคงรู้ละเอียดกว่าแม่กระมัง แต่เขาไม่ได้เล่าให้เราฟัง”

“รู้อะไร”

ผู้เป็นบิดาโผล่ออกมาจากประตูด้านหลังของคลินิกซึ่งติดต่อกับตัวตึกด้วยลานมีหลังคาคลุมบางส่วน จัดแต่งบริเวณลานนั้นด้วยสระปลากับเขามอเล็กๆ และไม่ดอกไม้ใบไม้รื่น

“รู้เรื่องที่หมอนำบุญเขาเคยอยู่หอพวกคริสเตียน ต้องปลุกข้าวกินเองนะซีคะ คุณพ่อ”

“ก็แล้วมันแปลกอะไรด้วยละ พ่อไม่เคยรู้เรื่องนี้มาก่อนหรอก เขาเล่าให้หนูฟังอะ”

“อะ นานๆ ทีก็เล่าประวัติแปลกๆ โผล่ออกมาให้ฟังเสียที คบกันมาตั้งหลายปีเพิ่งรู้ว่าหมอนับถือศาสนาคริสต์ อยู่ร่วมกับเด็กเป็นร้อยในหอพักของพวกเขาหมอสอนศาสนา ลำบากถึงขนาดต้องปลุกข้าวกินเอง หาผักหาหญ้ากินเอง”

“แล้วไง”

“ก็น่าสงสารนะซีคะ”

หมอมเมธีหัวเราะกับลูกสาวหัวรั๊กหัวใคร่เพียงคนเดียว

“สำหรับหนูนะ ถึงต่านำบุญไม่ได้ปลูกข้าวกินเองก็ดูเหมือนจะน่าสงสารมากอยู่แล้ว แต่พ่อว่าถ้าจะให้ดีละก็ หมั่นปรีกษาแม่เขาดูเอาเองก็แล้วกันว่าควรจะสงสารกันถึงแค่ไหน ในระหว่างนี้”

หมอมเมธีหันกลับเข้าไปในคลินิก ขณะที่ลูกสาวระบายลมหายใจยาวด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม หล่อนนั้นนับว่าเป็นเด็กโชคดีที่สุดในยุคที่พ่อแม่และลูกส่วนมากเห็นห่างกัน ทำให้เกิดสิ่งที่เรียกกันว่า ‘ช่องว่าง’ ยุคนี้

แม้พ่อของหล่อนจะเป็นแพทย์ซึ่งหาเวลายาก และมารดาจะเป็นอาสาสมัครสังคมสงเคราะห์ซึ่งบางครั้งก็ไม่มีเวลาสำหรับลูกมากนัก แต่ทั้งพ่อและแม่ก็พยายามชดเชยความห่างเหินด้วยการทำตัวเป็นเพื่อนลูก และรับฟังทุกอย่างจากลูก

เวลานี้จึงหวังอย่างเต็มที่ว่า ระหว่างหล่อนกับนำบุญนั้น หากเขาจบออกมาเป็นแพทย์อย่างสมบูรณ์แล้ว คงไม่มีปัญหาอะไรจากบิดามารดาผู้แสนจะน่ารักของหล่อน

“อยู่คุยกับยายแป้วไปก่อนก็แล้วกัน” อาจารย์เมธีบอกลูกศิษย์คนโปรด ก่อนออกจากบ้านไปงานเลี้ยงกับภรรยา

เวลานี้เดินออกไปส่งบิดามารดาที่รถ นำบุญเดินตามไปห่างๆ มองดู พ่อแม่ลูกพูดจาหัวเราะกันและกันด้วยสายตาชื่นชมแกมอิจฉา ช่วงเป็น ครอบครัวที่พร้อมด้วยความสุขตามสมควรแก่ฐานะานุรูปเสียจริงๆ ไม่ขัดสน ไม่มีปัญหาใดๆ อบอุ่นด้วยความรักและความเข้าใจ

ครอบครัวแบบนี้ออกจะหาได้ยากในสังคมเมืองหลวงซึ่งสับสนวุ่นวาย และกำลังมากมายด้วยสิ่งที่เรียกกันว่าช่องว่าง หรือว่าที่จริงก็คือความไม่เข้าใจ กันนั่นเอง

นำบุญนึกถึงครอบครัวของเขา เมื่อก่อนๆ นี้ สมัยเมื่อเขายังเด็ก ถึงจะ ยากจน พ่อกับแม่ก็ไม่เคยทะเลาะเบาะแว้งกันเหมือนบางครอบครัว และแม้ว่า พ่อจะทำงานเข้มแข็งสู้แม่ไม่ได้ แทบจะเรียกได้ว่าแม่เป็นหัวหน้าครอบครัว แทนที่จะเป็นพ่อ ความเป็นอยู่ในบ้านก็ดูสงบเรียบร้อย พ่อถึงจะค่อนข้างไม่ เอาการเอางาน แต่พ่อก็ไม่เคยกินเหล้าเมายา ไม่เคยก่อเรื่องเดือดร้อนให้ แม่ นำบุญไม่ใคร่แน่ใจนักว่า พ่อของเขานั้นเรียกได้ว่าเป็นคนดีหรือเปล่า

อาจารย์เมธีขับรถออกไปแล้ว เมลานีเดินกลับมาหาเขาด้วยสีหน้ายิ้ม-แย้ม

“เข้าไปดูโทรทัศน์กันไหมคะหมอ หรือว่าจะนั่งเล่นอยู่ข้างนอก”

“อยู่ข้างนอกเถอะ ผมอยากคุยกับคุณแป้วมากกว่า”

เมลานีเดินนำเขาไปยังสนามเล็กๆ ระหว่างคลินิกข้างหน้าและตัวตึกที่อยู่ ชายคาคลินิกด้านหลัง คลุมยื่นออกมาบังโต๊ะเก้าอี้เหล็กดัด มีสวนญี่ปุ่นและ บ่อปลาเล็กๆ พอให้ดูรื่นรมย์สำหรับเนื้อที่ค่อนข้างแคบ

“ไม่ได้พบคุณแป้วตั้งหลายวัน”

“สามวันเท่านั้นเอง” สาวน้อยหัวเราะเบาๆ

“นั่นแหละนานเหมือนปี”

“อย่ามาทำปากหวานกับแป้วหน่อยเลย ลองวันนี้แป้วไม่ไปตาม หมอ ก็คงไม่มา”

“ผมตั้งใจเอาไว้แล้วว่าจะมาหาคุณแป้ว” นำบุญเอื้อมมือไปกุมมือหล่อน ที่วางอยู่บนโต๊ะเหล็กตัดบีบเบาๆ “อีกไม่กี่เดือนผมก็จะออกเป็นหมอเต็มตัว แล้ว อยากปรึกษาคุณแป้วเหมือนกัน ถึงเรื่องงานแล้วก็เรื่องอื่นๆ”

“เรื่องงานของหมอหรือคะ” หล่อนหัวเราะอย่างแจ่มใสอีก พุดง่าย ๆ ว่า “ก็ไม่เห็นมีอะไรนี่คะ คุณพ่อบอกว่าหมอมมีโอกาสมากกว่าใครสำหรับการเลือก โรงพยาบาล เพราะการเรียน ตลอดจนภาคปฏิบัติ หมอทำได้ดีเยี่ยมเสมอ มา ซึ่งแป้วก็คิดว่าหมอคงเลือกโรงพยาบาลใหม่ซึ่งใหญ่ที่สุดและทันสมัยที่สุดในเวลานี้”

“ผมก็คงต้องอยู่กรุงเทพฯ”

หล่อนมองดูเขา

“ถูกซี้คะ อย่างบอกแป้วนะคะว่า หมอคิดจะกลับไปทำงานบ้านนอกใน ทานที่ที่ออกเป็นหมอ”

หล่อนสายหน้าซำๆ นัยน์ตามองดูเขานั่นใสแป้วสมชื่อ

“ไม่ใช่แป้วหมอให้เป็นคนเห็นแก่ตัว หรืออะไรทำนองนั้นหรอกคะ แต่ แป้วว่ามันยังไม่ถึงเวลา แป้วอยากให้หมออยู่กรุงเทพฯ ก่อน เพราะมีช่องทางมีโอกาสำหรับหมอรออยู่ ทำงานนะทำเมื่อไหร่ก็ได้ แต่โอกาสำหรับ ความก้าวหน้ามันต้องมึ้งหวะ ซึ่งในบางครั้งก็ไม่อาจรอเราได้ จริงไหมคะ แป้วว่าอย่างนี้”

“แต่ก็คงไม่เร็วนัก กว่าโอกาสของผมจะมาถึงตัวจริงๆ”

“ทำไมคะ หมอรีบร้อนอยากกลับไปทำงานแถบบ้านของหมอมากหรือคะ”

นำบุญไม่ตอบในทันที เมลानीว่า

“ถ้าถึงเวลานั้น แป้วจะไปกับหมอ จริงๆ นะคะ แป้วเองก็นึกอยู่เสมอ